

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 24-A DUPĂ RUSALII
(Învieria fiicei lui Iair)

†) SOBORUL SF. ARHANGHELI
MIHAIL ȘI GAVRIL ȘI AL TUTUROR
CEREȘTILOR PUTERI

ÎNVIEREA FIICEI LUI IAIR

Evanghelia Duminicii a XXIV-a după Rusalii ne arată că mai-marele sinagogii din Capernaum, pe nume Iair, avea o fiică de doisprezece ani care se zbătea între viață și moarte. Aceasta era singurul copil pe care îl avea Iair. Auzind el de Mântuitorul Iisus Hristos că a vindecat o mulțime de bolnavi, și-a făcut loc printre cei care-L împresurau pe Iisus, a îngenuncheat la picioarele Lui, l-a spus durerea sa și l-a rugat să meargă la casa lui pentru a vindeca pe fiica sa grav bolnavă.

Iair avea, într-o măsură, credință în Hristos, dar această credință a lui nu o ajungea nici pe departe pe cea a sutașului roman din Capernaum. Pe când acesta îl oprea pe Hristos să meargă la casa lui, ca unul ce se simțea nevrednic de cinstea aceasta, și doar îl ruga: „zi numai cu cuvântul și se va tămădui sluga mea (Matei 8), Iair l-a chemat pe Domnul să vină la casa lui și să-și pună mâna Sa deasupra fiicei sale.

Intrând în casă, Domnul s-a îngrijit de cei ce plângeau și jeleau copila care murise, pentru că toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: „Nu plângeți; n-a murit, ci doarme.” Și râdeau de El, știind că a murit. Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat zicând: „Copilă, scoală-te!”

În momentul acela, spune Sfânta Evanghelie, „duhul ei s-a întors și a înviat îndată (Lc. 8, 55). Ca să arate realitatea învierii ei, „a poruncit Iisus să-i dea să mănânce (Lc. 8, 55), iar părinților ei, uimiți de puterea Lui, Mântuitorul „le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat” (Lc. 8, 56).

Sfântul Nicolae Velimirovici spune despre această înviere: „Cu atingerea și cu

cuvintele Sale, Domnul a săvârșit două minuni: mai întâi a restaurat trupul și apoi a adus duhul înapoi din ținutul duhurilor în trupul teafăr”. De aceea a poruncit Domnul să i se dea să mănânce: ca să se vadă bine că fata e nu doar vie, ci și sănătoasă. Iar Evanghelistul Marcu adaugă: „Și îndată s-a sculat copila și umbla” (Marcu 5, 42), ca să vadă toată lumea că s-a însănătoșit și cu trupul. Trebuia să se încredințeze toată lumea că fata s-a făcut bine. De aceea ea s-a sculat, a umblat și a mâncat.

Minunea pe care o prezintă Evanghelia Duminicii a XXIV-a după Rusalii, și anume, învierea fiicei lui Iair, precum și celelalte două minuni de înviere a morților săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos - învierea fiului văduvei din Nain și a lui Lazăr din Betania - sunt prefigurări ale Învierii Mântuitorului Iisus Hristos. Prin aceste minuni, Mântuitorul arată că omul a fost creat nu pentru a sta în mormânt, ci pentru a trăi veșnic în iubirea Preasfintei

Treimi, în Împărăția cerurilor.

Omul a fost creat de Dumnezeu pentru a fi incoruptibil sau nemuritor. Altfel spus, el avea în sine premisele nemuririi, dar nu plinătatea nemuririi. Omul a fost creat după chipul Dumnezeului veșnic viu, dar el trebuia să dobândească asemănarea cu Dumnezeu prin libera alegere a voinței sale sau prin stabilitatea sa în comuniunea cu Dumnezeu - Izvorul unic al vieții veșnice. Incoruptibilitatea sau nemurirea nu a fost un dat definitiv al naturii umane, ci mai degrabă un dar care trebuia cultivat prin comuniunea spirituală a omului cu Dumnezeu. Aceasta arată că viața este dar oferit creaturilor de Dumnezeu, Creatorul Care așteaptă dăruirea de sine a creaturilor, pentru ca existența lor să se împlinească în starea de comuniune în iubire.

Nici una însă dintre aceste trei învieri amintite nu se poate compara cu însăși Învierea Domnului nostru Iisus Hristos.

Toți trei au înviat tot în aceste trupuri stricăcioase, murind apoi, când le-a rânduit Dumnezeu. Hristos a înviat cu trup nestricăcios, iar Învierea Sa este însăși temelia credinței noastre și a nădejzii în propria noastră înviere.

Viața lui Hristos Cel înviat nu este revenire la o viață biologică terestră pătrunsă de coruptibilitate, ci la o viață nouă, viața veșnică, nemuritoare și nestricăcioasă. Deci, Învierea lui Hristos și

învierea de obște (universală) nu înseamnă reanimarea unui cadavru sau revenirea la viața pământească, biologică, trecătoare, amestecată cu suferință și moarte, ci o viață nouă, cerească, în care trupul va fi transfigurat, înduhovnicit, liber de determinismele naturii ca foame, sete, teamă, durere.

Credința în înviere și în comuniunea vie cu Cel Veșnic viu, cu Hristos Cel înviat, este pentru Apostolii și Sfinții

Bisericii motivația fundamentală pentru a prețui darul și timpul vieții pe pământ ca loc și durată de pregătire pentru viața veșnică. Lumina și bucuria Învierii ne arată în primul rând că viața este dar sfânt al lui Dumnezeu și comuniune de iubire cu El și cu oamenii (cf. Matei 25, 34-46). De asemenea, faptele bune ale credinței săvârșite în timpul vieții limitate pământești au o valoare veșnică. ❖

Diacon Cristian Filiiuță

SOBORUL SFINȚILOR ARHANGHELI MIHAIL ȘI GAVRIL ȘI AL TUTUROR PUTERILOR

Sărbătoare dedicată tuturor cetelor îngerești, „Soborul mai-marilor Arhistrategi (căpetenii) Mihail și Gavriil și al tuturor Puterilor cerești celor fără de trupuri” este prăznuit în data de 8 noiembrie.

Sărbătoarea se ține de cincisprezece secole, la origine fiind o prăznuire a Sf. Arhanghel Mihail, se pare sfințirea unei biserici din Constantinopol cu hramul Sf. Arhanghel Mihail. Mai apoi sfera sărbătorii a fost lărgită, cinstindu-se și Sf. Arhanghel Gavriil. În final, sărbătoarea a devenit o zi de prăznuire a tuturor cetelor îngerești.

Sf. Arhanghel Mihail este unul dintre cei care i-au vestit lui Lot pierirea Sodomei și Gomorei. I s-a arătat lui Iacov când fugea de mânia fratelui său Isav și a vrăjitorului Valaam, care voia să blesteme poporul Israel. Tot el este cel care a venit și l-a întărit pe Iosua, fiul lui Navi, înainte de începerea cuceririi Canaanului.

Sf. Arhanghel Gavriil este binevestitorul Nașterii Domnului și a celui mai important proroc: Sfântul Ioan Botezătorul. El i-a tâlcuit prorocului Daniel viziunile; a vestit nașterea Fecioarei Maria, a hrănit-o pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu în Sfânta Sfintelor și a prăvălit piatra de la ușa mormântului Mântuitorului și a șezut deasupra ei.

Tradiția ne spune cum Sf. Arhanghel Mihail a pus capăt revoltei îngerilor răi. Când Satana a căzut împreună cu cei care l-au urmat în răzvrătirea lui, Sf. Arhanghel Mihail ar fi spus: „Să luăm aminte! ...la ce au pățimit cei ce erau împreună cu noi zidiți și cum se împărțeau cu noi din dumnezeiasca lumină. Să luăm aminte

cum, îndată, din lumină s-au prefăcut în întuneric pentru mândria lor și din înălțime au fost aruncați jos, în adânc.” Îndată, toate cetele îngerești au început să cânte cântare de laudă Sfintei Treimi. Această conglăsuire a sfinților îngeri s-a numit sobor îngeresc, adică luare aminte, o cugetare, o glăsuire, o unire; „căci împreună și cu un glas slăvesc pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, pe Sfânta Treime.” (din Viețile Sfinților pe luna noiembrie).

În ierarhia cerească, arhanghelii sunt numai o ceată. Sunt de fapt trei triade, adică trei grupuri de câte trei. Cea mai de sus triadă este cea a serafimilor, heruvimilor și tronurilor cerești; a doua este a stăpânilor, domniilor și puterilor; mai jos, începătoriile, arhanghelii și îngerii. Cei de sus, triada din apropierea Sfintei Treimi, în iconografie sunt înfățișați fără trup omenesc. Serafimii și heruvimii sunt înfățișați cu șase aripi, heruvimii și cu ochi mulți, iar tronurile, ca niște cercuri ca de foc, cu aripi, plini de lumină și de văpaie (semnul dragostei), care slujesc lui Dumnezeu. Ceilalți, arhanghelii și îngerii, toți, când s-au arătat în istoria neamului omenesc, totdeauna au purtat trup omenesc. Așa apar și Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil.

În primele secole, cultul îngerilor a fost un subiect destul de controversat, pentru că, de pildă gnosticii aveau un cult exagerat pentru aceștia, considerându-i intermediari obligatorii între Dumnezeu și oameni.

Păgânii confundau divinitățile locale cu îngerii. Iar la evrei, secta esenienilor refuza închinarea directă la Dumnezeu, rugându-se îngerilor. De aceea Sf. Apostol Pavel le va spune colosenilor: „Nimeni să nu vă smulgă biruința printr-o prefăcută smerenie și printr-o fățarnică închinare la îngeri, încercând să pătrundă în cele ce n-a văzut și îngâmându-se zadarnic cu închipuirea lui trupească.” (Col. 2, 18)

În Biserica Ortodoxă, cultul sfinților îngeri s-a dezvoltat armonios și prezintă mai multe forme de exprimare: invocarea puterii lor în rugăciuni, consacrarea unei zile pe săptămână (luni), slujbe speciale (Acatiste, Canoane), rugăciuni și imne, biserici închinare lor și sărbători rânduite în cinstea lor. ❖

Sfântul Mina, ajutorul celor păgubiți

Originar din Egipt, Sfântul Mina a trăit pe vremea lui Dioclețian și Maximian (286-305) și a fost un creștin care slujea în oastea tribunului Firmilian. Aflându-se cu trupa sa în cetatea Cotiani din Frigia, în acel timp în care creștinii erau aspru pedepsiți, chiar și cu moartea, pentru credința lor, fericitul Mina, nesuferind închinarea la idoli, a lepădat ostășia și s-a dus în munți, în pustie. După multă vreme, în cetatea Cotiani s-a făcut praznic mare în cinstea zeilor păgâni. Sfântul Mina, umplându-se de râvnă pentru Dumnezeu, a venit în

cetate și l-a propovăduit cu mult curaj pe Hristos Iisus Mântuitorul. A fost prins și dus înaintea lui Arghirisc dregătorul, care a poruncit să fie bătut cu vergi și târât prin cioburi ascuțite. L-au frecat apoi cu gheme de păr aspru, fără milă, l-au ars cu făclii și l-au tras pe roată. Dar Hristos își întărea Mucenicul care, rămânând nestrămutat în credință, striga că nu se va lepăda de Hristos. Pentru aceasta, închinătorii la idoli i-au tăiat capul Sfântului Mina.

Fragmente din sfintele sale moaște se află și în București, la Biserica „Sfântul Mina”-Vergu. ❖

SLUJĂ ARHIEREASCĂ DE HRAM

Duminică, 15 noiembrie 2020, la Sfânta Liturghie de hramul bisericii noastre, Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț, vom avea slujbă arhierescă. În această zi va fi oficiată Sfânta Liturghie de Preasfințitul Timotei Prahoveanul, episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor. Ne bucurăm să-i urăm mulți și rodnici ani, căci pe 30 octombrie 2020 s-au împlinit 6 ani de când a fost hirotonit episcop-vicar, iar pe 13 noiembrie 2020 va împlini 54 de ani. Și să mai spunem că unul din numele primite la botez de Preasfinția sa a fost al Sfântului Arhanghel Gabriel.

Așadar un purtător al veștilor bune. Și al vorbelor bune. Cu tâlc și adâncime. Un purtător al Cuvântului lui Dumnezeu, un misionar al luminii și adevărului.

Preasfințitul s-a născut în 13 noiembrie 1966, la Rădășeni - Fălticeni, jud. Suceava, din părinții Miron și Elena Aioanei. Școala generală și treapta I de liceu le-a făcut în orașul Fălticeni, Seminarul Teologic la Mănăstirea Neamț. A urmat cursurile Institutului Teologic de Grad Universitar din București, anul I (1989-1990), apoi ale Facultății de Teologie Ortodoxă a Universității Al. I. Cuza, Iași, 1990-1993.

A urmat un curs de limba greacă modernă (1995 – 1996) la Facultatea de Filosofie și Litere a Universității din Atena; cursuri de doctorat la Facultatea de Teologie Ortodoxă Patriarhal Justinian, Universitatea București (2011-2014), unde a obținut titlul de doctor în Teologie (25 februarie 2014) cu teza „Istoria Așezămintelor Românești de la Ierusalim”.

A intrat ca frate viețuitor la Mănăstirea Neamț (din 1988), a fost tuns în monahism cu numele Timotei (1 februarie 1989) de arhimandritul Bartolomeu Anania (viitorul mitropolit al Clujului. A fost hirotesit ieromonah (14 octombrie 1993), protosinghel (21 noiembrie 1993) în Catedrala mitropolitană din Iași, apoi arhimandrit (24 martie 2002) de către Preafericitul Părinte Daniel, pe atunci Mitropolit al Moldovei și Bucovinei.

A fost secretar al Sectorului Exarhat - Iași (2001-2002), membru al Comisiei liturgice a Arhiepiscopiei Iașilor (2002), exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Iașilor și responsabil cu activitățile culturale (2003-2008), exarh cultural al Arhiepiscopiei Bucureștilor și mare eclesiarh al Catedralei Patriarhale (2008- 2014). Apoi membru al Comisiei liturgice a Arhiepiscopiei Bucureștilor (2008) și reprezentant al Patriarhiei Române la Locurile Sfinte și superior al Așezămintelor Românești de la Ierusalim, Iordan și Ierihon (1 februarie 2014-15 ianuarie 2015).

La 29 septembrie 2014, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a ales Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor, cu titlatura de Prahoveanul, iar hirotonia întru episcop a avut loc în 30 octombrie 2014.

Din anul 2016 a fost ales membru al Uniunii Scriitorilor din România, iar în 2018 a fost laureat al Premiului „Dumitru Stăniloae” al Academiei Române. A publicat numeroase cărți, articole, reportaje, studii, eseuri, recenzii, evocări și materiale omiletice în publicații religioase și laice.

Parohia Șerban Vodă l-a avut de multe ori oaspete, bucuria reîntâlnirii fiind de fiecare dată de ambele părți. Cu deosebit respect îl așteptăm și acum pe Preasfințitul Timotei Prahoveanul, de această dată în timpuri mai grele din punct de vedere medical, social-economic, dar și de strâmtorare duhovnicească. Nutrim nădejdea că prezența sa va fi plină de speranță, ne va întări duhovnicește în aceste vremuri tulburi și ne va reda credința în timpuri mai luminoase. ❖

Sfinții Martiri și Mărturisitori Năsăudeni

Sfiii Năsăudeni Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile Dumitru din Mocod, Marin Grigore din Zagra și Vasile Oichi din Telciu au fost apărători ai credinței strămoșești și ai neamului românesc și au suferit martiriul în ziua de 12 noiembrie 1763.

Atanasie Todoran, născut în Bichigiu, sat de pe Valea Sălăuței, era dintr-o familie de țărani, înrudită cu familia preoților Coșbuc din Hordou, strămoșii poetului George Coșbuc. Era cunoscător de carte și fruntaș în comună. În tinerețe a fost luat în armata austriacă, dar amânându-i-se prea mult eliberarea, dezertează și se întoarce acasă. Urmărit de oamenii împărăției, se ascunde în munți, apoi se refugiază în Moldova, slujind acolo. Un act al domnitorului Mihai Racoviță consemnează eliberarea din oaste a lui Atanasie, în vârstă de 74 de ani, după ce a fost 13 ani căpitan, și ridicarea sa la rang de răzeș.

A fost închis câțiva ani în Turnul Dogarilor din cetatea Bistriței pentru dezertarea sa. Întorcându-se în satul său, unde nu mai era biserică ortodoxă, refuză spovedirea și împărtășirea fiului său de preotul unit, îngropându-și băiatul în ritul

credinței strămoșești.

În anii 1761-1762 tratează, alături de alți fruntași, cu guvernul din Viena militarizarea a 21 de comune de pe Valea Bichigiului, Sălăuței și Someșului Mare. Românii năsăudeni li se promite că vor beneficia de înlesniri, iar Todoran cere ca după înființarea regimentului de graniță românii să nu fie siliți să-și lepede credința așa cum se întâmpla de decenii cu românii transilvăneni. Dar curând condițiile acordului sunt uitate, iobăgia nu este ridicată, iar convertirea la catolicism continuă.

La 10 mai 1763, la Salva este organizată sfințirea drapelului de luptă și depunerea jurămintelor de către nouă companii ale Regimentului de graniță nou înființat. Generalul Bukow vine să primească jurământul grănicerilor năsăudeni. Dar din rândurile militarilor iese în față, călare, „moș Tănase Todoran”, în vârstă de 104 ani, care le ține grănicerilor o cuvântare. Printre altele, le spune: „De doi ani noi suntem grăniceri și carte n-am primit de la înalta împărăteasă că suntem oameni liberi! - și apoi așa nu vom purta armele, ca sfânta credință să ne-o batjocorească! Jos armele!”. Mișcați de aceste cuvinte, grănicerii aruncă

armele jos, în semn de protest și nesupunere și se alătură lui Atanasie Todoran.

Pentru aceasta, la 12 noiembrie 1763, pe același platou de la Salva are loc execuția celor vinovați de revolta din luna mai: Atanasie Todoran este frânt pe roată de sus în jos, iar capul îi este legat de o roată. Sunt martirizați prin spânzurare, Vasile Dumitru din Mocod, Grigore Manu din Zagra și Vasile Oichi din Telciu, alți nouăsprezece oameni fiind bătuți cu vergi, mulți murind sub lovituri. Capetele celor martirizați sunt ridicate pe pari la poarta caselor lor, iar bucăți din trupurile lor sunt așezate la răspântii de drumuri. Încununându-se cu moarte martirică, Atanasie și-a vărsat plin de curaj sângele pentru credința strămoșească și drepturile românilor transilvăneni. ❖

100 DE ANI DE LA PLECAREA ÎN VEȘNICIE A SFÂNTULUI NECTARIE DE LA EGHINA

Sfântul Nectarie din Eghina s-a născut la 1 octombrie 1846 în Silivria, Tracia. A fost episcop de Pentapole, director al școlii teologice Rizarios și ctitorul mănăstirii de maici „Sfânta Treime” din insula Eghina.

Anastase pe numele său de botez s-a născut într-o familie săracă, dar foarte evlavioasă. Părinții săi se numeau Dimos și Maria Kephala. La vârsta de 14 ani a plecat la Constantinopol ca să lucreze și să învețe carte. Studiază teologia și scrierile Sfinților Părinți și începe să-L descopere pe Hristos în inima sa prin rugăciune, citirea cărților sfinte și cugetarea la cele dumnezeiești.

În 1866, la vârsta de 20 de ani, Sf. Nectarie pleacă în insula Chios ca să predea ca învățător. Chemat de Hristos în viața monahală, intră în obștea mănăstirii Nea Moni, fiind călugărit la 7 noiembrie 1876, sub numele de Lazăr. Un an mai târziu devine diacon. Mai târziu, la tunderea în marele și îngerescul chip al schimniciei, va primi numele de Nectarie, pe care l-a purtat toată viața.

În anul 1885, după terminarea facultății de teologie din Atena, Sf. Nectarie este luat de patriarhul Sofronie ca ucenic la Alexandria. Este hirotonit preot și apoi, în 1889, mitropolit de Pentapole, o veche eparhie ortodoxă din Libia superioară. Slujește ca secretar al Patriarhiei și ca predicator la biserica Sf. Nicolae din capitala Egiptului, devenind un iscusit slujitor și povățuitor de suflete.

Începe să fie invidiat de ceilalți ierarhi și slujitori ai Patriarhiei Alexandriei, aceștia vorbindu-l de rău către patriarh, cum că dorește să-i ia locul. La 3 mai 1890, în urma unei ordonanțe date de patriarhul Sofronie, este eliberat din cinstea arhierescă în care se afla, permițându-i-se să slujească mai departe în biserica Sf. Nicolae. După numai o lună, la 11 iunie 1890, părintele Nectarie primește de la patriarh o scrisoare prin care i se cere să părăsească Egiptul. Cerându-și iertare de la toți, deși nu greșise nimănui cu nimic, dovedind o adâncă smerenie, sfântul se supune, dând slavă lui Dumnezeu.

Se retrage la Atena în luna august a anului 1890, sărac, defăimat de ai săi și nebăgat în seamă, având toată nădejdea numai în Dumnezeu și în rugăciunile Maicii Domnului. Singur, disprețuit, în mari lipsuri materiale, se va dedica treptat activității de predicator, profesor și mai apoi director al unei școli teologice. Reușește să formeze duhovnicește mulți

Într-o vară, fiind mare secetă în insula Eghina, cu rugăciunile Sf. Nectarie a venit ploaie din belșug și au rodit țarinile, încât toți s-au îndestulat de hrană. De aceea, toți cinsteau pe Sf. Nectarie ca pe un păstor și vas ales al Duhului Sfânt și urmau întru toate cuvântul lui. Sf. Nectarie era foarte smerit și blând și nu căuta cinste de la nimeni. În timpul liber lucra la grădina mănăstirii, îmbrăcat într-o haină simplă, încât toți se foloseau de tăcerea și smerenia lui.

Pe lângă multele sale ocupații duhovnicești, Sf. Nectarie a scris și a redactat mai multe scrieri teologice de morală și de istorie a Bisericii, intrând astfel în tradiția Sfinților Părinți din patria sa, împotriva influențelor occidentale care asaltau țările ortodoxe.

Simțindu-și sfârșitul aproape, pe când făcea un pelerinaj cu icoana Maicii Domnului în insula Eghina, Sf. Nectarie a descoperit ucenicilor săi că în curând va pleca la Hristos. Apoi, îmbolnăvindu-se, a fost dus la un spital din Atena. El a răbdat cu tărie toată boala și ispita, așteptând cu bucurie ceasul ieșirii sale din această viață.

Moare de cancer la 8 noiembrie 1920, după o suferință de un an și jumătate. Este înmormântat în mănăstirea sa de către ieromonahul iconar Sava, care mai târziu îi pictează prima icoană.

După mai bine de douăzeci de ani, trupul său s-a aflat în mormânt întreg și nesticat, răspândind bună mireasmă. La 3 septembrie 1953, sfintele sale moaște sunt scoase din mormânt și așezate în biserica mănăstirii din Eghina, pentru cinstire și binecuvântare. În anul 1961, Sinodul Bisericii din Grecia, văzând numeroasele minuni care se făceau la moaștele sale, l-a declarat sfânt, cu zi de prăznuire la 9 noiembrie, devenind astfel cel mai venerat Sfânt din această binecuvântată țară ortodoxă. Mii de minuni face Sfântul Nectarie și azi, căci prietenii lui Dumnezeu, sfinții, nu încetează să dăruiască ce au primit și ei în dar: sfințenie și har lucrător. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 8-15 NOIEMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 8.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) †) Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavril și al tuturor cereștilor puteri Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 11.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 13.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 14.11	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți Slujbă de priveghere în cinstea Sf. Cuv. Paisie de la Neamț
Duminică 15.11	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samaritanului milostiv) †) Sf. Cuv. Paisie de la Neamț -Hram